

Sygn. akt XI Ka 834/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Sławomir Kaczor (spr.)**

Sędziowie: **SO Włodzimierz Śpiewła**

SO Katarzyna Żmigrodzka

Protokolant: aplikant sędziowski Adrian Zbiciak

Przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2014 r.

sprawy **J. G. vel G.**

oskarżonego z art. 244 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 3 czerwca 2014 r. sygn. akt VII K 1405/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uznaje oskarżonego J. G. vel G. za winnego również tego, że w dniu 18 października 2013 roku w W. województwa (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości kierował rowerem po drodze publicznej, tj. dokonania wykroczenia z art. 87 § 1a k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) złotych;

b) przyjmuje, że zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji;

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze ustalając, że ponosi je Skarb Państwa.

XI Ka 834/14 UZASADNIENIE

J. G. vel G. został oskarżony o to, że w dniu 18 października 2013 roku w miejscowości W., powiatu (...), województwa (...), nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 22 czerwca 2009 roku w sprawie sygn. akt II K 138/09 środka karnego zakazu prowadzenia rowerów w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,92, 0,80 i 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował rowerem po drodze publicznej, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się będąc już uprzednio skazanym na karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat po odbyciu kary w okresie od 03.03.2009 roku do 13.09.2011 roku w sprawie II K 138/09,

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 178a § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej uznał J. G. vel G. za winnego tego, że w dniu 18 października 2013 roku w miejscowości W., powiatu (...), województwa (...), nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 22 czerwca 2009 roku w sprawie sygn. akt II K 138/09 środka karnego zakazu prowadzenia rowerów w ten sposób, że prowadził rower na drodze publicznej, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się po upływie 2 lat jednego miesiąca i 15 dni od odbycia 2 lat i 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie sygn. akt II K 138/09 za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności; zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, zaś wchodzącymi w ich skład wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia w zakresie czynu z art. 87 § 1a k.w. na niekorzyść oskarżonego wniósł Prokurator Rejonowy w Parczewie, który zarzucił obrazę prawa karnego procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. oraz art. 413 § 2 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez pominięcie w wyroku rozstrzygnięcia w zakresie zachowania polegającego na kierowaniu rowerem po drodze publicznej przez będącego w stanie nietrzeźwości oskarżonego, tj. czynu określonego w art. 87 § 1a k.w. i w konsekwencji nie skazanie oskarżonego za ww. wykroczenie.

W konkluzji Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż zachowanie polegające na kierowaniu rowerem po drodze publicznej przez będącego w stanie nietrzeźwości oskarżonego wyczerpuje dyspozycję wykroczenia określonego w art. 87 § 1a k.w. i wymierzenie mu na podstawie ww. przepisu kary 800 zł grzywny, zaś na zasadzie art. 87 § 4 k.w. orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie. Wyrok Sądu Rejonowego zapadł bowiem z obrazą przepisów postępowania wskazanych przez Prokuratora. Jednocześnie prawidłowe i kompletne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, pozwoliły Sądowi odwoławczemu na wydanie w niniejszej sprawie orzeczenia o charakterze reformatorycznym.

Należy na wstępie zauważyć, że Sąd Rejonowy prawidłowo wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu art.178a § 2 k.k., bowiem od dnia 9 listopada 2013 roku prowadzenie roweru (pojazdu innego niż określony w art. 178a § 1 k.k.) po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości nie jest przestępstwem. Niemniej jednak zachowanie takie nadal stanowi czyn zabroniony, który w wyniku kontrawencjonalizacji obecnie wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 87 § 1a k.w.

Przedmiotem postępowania przed Sądem Rejonowym był więc jeden - w ujęciu ontologicznym - czyn, który w obecnym stanie prawnym wyczerpuje znamiona zarówno przestępstwa (z art. 244 k.k.), jak i wykroczenia z art. 87 § 1a k.w. Zgodnie zaś z art. 10 § 1 k.w., jeśli czyn będący wykroczeniem wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa, w wyroku orzeka się - oddzielnie - za przestępstwo i za wykroczenie. Przepisy Kodeksu karnego, ani Kodeksu wykroczeń nie przewidują bowiem instytucji zbiegu kumulatywnego przepisów prawa karnego materialnego i materialnego prawa wykroczeń, zaś art. 10 § 1 k.w. określa instytucję idealnego zbiegu przestępstwa i wykroczenia.

Mając powyższe na uwadze trzeba stwierdzić, że Sąd Rejonowy nie zawierając w wyroku rozstrzygnięcia w zakresie wykroczenia, nie oddał pełnej zawartości kryminalnej czynu jakiego dopuścił się oskarżony. Skarga oskarżyciela publicznego obejmowała wszystkie elementy zachowania J. G. vel G., relewantne z punktu widzenia szeroko rozumianego prawa karnego (a więc obejmującego także prawo wykroczeń) i tym samym sprawę oskarżonego należało rozstrzygnąć w pełnym, wyznaczonym treścią aktu oskarżenia, zakresie. Sąd Rejonowy obowiązłowi temu nie sprostał, czym naruszył przepis. art. 413 § 1 pkt 5 oraz § 2 pkt 1 i 2 k.p.k. Uchybienie to bez wątpienia miało wpływ na treść wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, bowiem w wyniku obrazę wskazanych przepisów proceduralnych, wydany w sprawie wyrok był niekompletny.

Jednocześnie Sąd Rejonowy dokonał pełnych i prawidłowych ustaleń zgodnie z którymi oskarżony prowadził na drodze publicznej w miejscowości W. rower, znajdując się w stanie nietrzeźwości (I wynik badania - 0,92 mg/l, II wynik badania - 0,80 mg/l, III wynik badania - 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu - protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2, świadectwo wzorcowania urządzenia (...) k. 3). Sąd pierwszej instancji dokonał w tym zakresie prawidłowej oceny dowodów (w tym wyjaśnień oskarżonego z k. 10 i z k. 55 oraz zeznań świadka D. M. z k. 5), uznając, że zachowanie oskarżonego wyczerpało również znamiona wykroczenia z art. 87 § 1a k.w., co z kolei pozwoliło Sądowi Okręgowemu na zmianę zaskarżonego wyroku, zgodnie z wnioskiem apelacji.

W ocenie Sądu Odwoławczego kara grzywny w wysokości 400 złotych stanowić będzie sankcję adekwatną do popełnionego przez oskarżonego wykroczenia. Kara tego rodzaju i w tej wysokości uwzględnia więc wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu - popełnionego w środku dnia, na drodze wojewódzkiej, jak i znaczny stopień winy. Oskarżony jest osobą dorosłą, w pełni poczytalną, był w pełni świadomy, że kierowanie rowerem w stanie nietrzeźwości stanowi czyn zabroniony - kilkakrotnie był już za taki czyn skazany, co równocześnie stanowiło okoliczność obciążającą.

Z uwagi na fakultatywny charakter środka karnego przewidzianego w art. 87 § 4 k.w. oraz aktualnie obowiązujący wobec oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów (k.87) Sąd Okręgowy uznał za niecelowe ponowne orzeczenie takiego środka, o co wnosił prokurator.

Mając powyższe na względzie, a nadto z uwagi na niestwierdzenie nieprawidłowości skutkujących zaistnieniem bezwzględnych przyczyn odwoławczych, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje oparcie w treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Uiszczenie przez oskarżonego kosztów postępowania za drugą instancję, ze względu na jego sytuację majątkową, byłoby dla niego zbyt uciążliwe.